

chat od trvalého bydliště v rozmezí 20 až 100 km neovlivňuje nijak výrazně délku využití chaty v letních měsících. Teprve u chat vzdálených více než 100 km platí, že s přibývajícím vzdáleností klesá celkový čas strávený v létě na chatě.

Je zajímavé, že nebyla prokázána závislost mezi druhem používaného dopravního prostředku (auto, autobus, vlak, loď — u chat na ostrovech) a délkou obývání chaty.

Pro průzkumy, které se provádějí u nás v oblasti volného času, budou zajímavé výsledky studie o trávení volného času na chatách.

Rodiny chodí nakupovat v průměru čtyřikrát týdně, přičemž vlastního automobilu se používá pro tyto nákupy cca v polovině případů. Práce na chatě a pozemku představuje v průměru minimálně po dvou hodinách třikrát týdně. Výlety do okolí třikrát týdně, koupání rovněž třikrát týdně, míčové hry jednou týdně. Sousedské styky se uskutečňují v průměru dvakrát týdně. Přitom nákupní příležitost je v průměrné vzdálenosti 4 km od chaty. Rovněž výlety se podnikají v průměru do vzdálenosti 4 km. Chataři se koupou sice nejčastěji v nejbližší vzdálenosti od své chaty, velmi rádi však používají upravené pláže, i když je dále od chaty.

Olga Vidláková

Seminář sociologie mládeže v SSSR

V rámci 1. festivalu družby československé a sovětské mládeže ve Lvově (červenec 1967) byl uspořádán seminář sociologie mládeže, na kterém se sešli sovětští a českoslovenští sociologové zabývající se problematikou mládeže. Československou delegaci tvořilo sedm pracovníků, převážně mladých začínajících sociologů, sovětská delegace byla početnější a byla složena převážně z kandidátů věd a docentů (z Moskvy, Leningradu, Minska, Lvova, Saratova, Sverdlovsk, Kijeva).

Na semináři, jedním z jehož hlavních účelů bylo navázání bližších a především osobních kontaktů, bylo předneseno celkem sedm referátů. Z československé delegace přednesl J. Vinař (přírodovědecká fakulta KU v Praze) teoreticky vysoce fundovaný příspěvek, v němž se zabýval především samotným pojmem mládež (pojmem, který díky tomu, že funguje v obecné řeči, funguje velmi různě) a zdůraznil nutnost vymezení jeho operacionální definice. Slo zde v podstatě o sémantickou analýzu. Dále se zabýval některými aspekty vztahu mládež-společnost. E. Freiová (Ústav marxismu-leninismu pro vysoké školy v Praze) informovala o vývoji a současném stavu sociologie vysokoškolského studentstva v ČSSR a ve světě a podala přehled dosavadní tvorby v tomto sociologickém sektoru. L. Macháček (Sociologický ústav SAV, Bratislava) referoval o výzkumu absolventů středních škol v rámci rozboru některých závažných aspektů našeho středního školství. M. Urbanová (Sociologický ústav ČSAV, Praha) hovořila na téma *Sociální adaptace mladých dělníků* a J. Vítečková (Sociologické pracoviště ÚV

ČSM, Praha) věnovala pozornost některým aspektům teorie organizace.

Členové československé delegace též podali poměrně komplexní přehled o problematice, již se v ČSSR v současné době věnuje pozornost. Zároveň upozornili na řadu problémů, na něž se českoslovenští sociologové budou muset v blízké budoucnosti zaměřit.

Vystoupení sovětských sociologů bylo ve větší míře než vystoupení československých účastníků zaměřeno na prezentaci výsledků jednotlivých sociologických výzkumů, jejichž objektem byla mládež (volný čas, životní cíle a ideály sovětské mládeže, sociální plánování na závodě apod.) V jejich vystoupení jsme postrádali hlubší teoretický přístup k dané problematice a myslím, že právě rozdílnost teoretické fundovanosti našich a sovětských příspěvků byla hlavním momentem vážnosti, kterou si českoslovenští účastníci a tím i československá sociologie mládeže ve Lvově vydobyli.

Vystoupení našich sociologů vzbudilo patřičnou odezvu účastníků semináře (asi 40), jejímž výrazem byla bohatá diskuse trvající nakonec několik dní, jež svým obsahem i významem přerostla rámec původně plánovaného jednodenního semináře. A myslím, že i přes řadu odlišností v přístupech k jednotlivým otázkám, problémům a nakonec i k sociologii samotné přispěl seminář k vytváření společného jazyka, který bude jistě i determinantou rozvoje dalších kontaktů, zintenzivnění naší spolupráce.

Eliška Freiová

Profesor Ludvík Svoboda pětadesátiletý

Při čtení či psaní vzpomínkových medailonů k určitému kulatému výročí mívám pocit viny a potřebu se omluvit jubilantovi. Vždyť vždycky jde o někoho, kdo by si naši pozornost zasloužil stále a nikoli jen v časovém rozmezí daném určitým výročím.

Přesto je to tak zavedené — a využívám příležitosti, abych připomněla čtenářské obci Sociologického časopisu pětadesátiny profesora filosofické fakulty Karlovy university, Ludvíka Svobody. Ludvík Svoboda je sice znám především jako filosof, znalec díla F. X. Šaldy, léta se zabýval i přednášející především dějiny filosofie, a teprve v pozadí stojí jeho práce sociologická. Víím, že sám profesor Svoboda se nepovažuje za sociologa, avšak přesto je jednoznačně zařazen jeho osobnosti sporné, neboť to byla právě brněnská Sociologická revue, kam pravidelně svými články přispíval a kde komentoval práce jak filosofické, tak sociologické.

Ludvík Svoboda, jako řada dalších filosofů jeho generace, nebyl nikdy jen sociologem, nebo jen estetikem či historikem. Teoretičtí pracovníci tohoto typu se vždy angažovali na několika úsecích, zabývali se filosofií, sociologií, politikou, etikou atd.

Orientace profesora Svobody na sociologii souvisela také s místem, kde vystudoval, s jeho kulturními kontakty a s atmosférou, v níž žil. Studoval totiž na filosofické fakultě v Brně klasickou filologii u profesora Františka Novotného a filosofií převážně u